

Laia Longan

Jo que vaig dormir amb lleons

Il·lustracions de Sonja Wimmer

PRIMERA PART

Acosteu-vos tots i escolteu aquesta història. Tot comença en una immensa carpa blava. Sentiu el so dels tambors que us criden? I les notes que ballen dins d'aquesta capseta de música? Sentiu l'olor de sucre i caramel? Fixeu-vos-hi bé. Veieu les llums de la carpa? Segur que mai heu vist una carpa més gran. A dins hi caben més de cinquanta elefants, dos-cents tigres i un miler de cavalls. I s'alça tan amunt que arriba fins al cel. Tan amunt que per la lona blava rellisquen les espurnes que escupen les estrelles. A dins hi ha els éssers més màgics que trobareu mai, els que salten més alt, capaços de volar sense ales; els mags més poderosos, que són capaços de fer desaparèixer homes; els acròbates

més valents, arribats dels llocs més remots del món.
Mireu-vos els peus. Veieu el fum que els envolta?
El corrent de fum us portarà fins als vostres seients.
Entreu i mireu tantes meravelles. Travesseu la porta
que us conduirà al Circ de la Nit. Endavant, doncs.

1

—Tom! Què fas entrant per la finestra? —va dir en Charles, que es va despertar de sobte en sentir el grinyol de la fusta—. On eres?

—Xxxt! Calla, Charles, que despertaràs a tot-hom.

—Ja l'has feta bona, Tom. La germana Mary ha fet el recompte després de sopar.

La sala era gran i reposava en una foscor tranquil·la. Un centenar de llits s'alineaven l'un al costat de l'altre, i en Tom, tot i entrar de puntetes i amb les seves sabates velles i plenes de pols a la mà, va fer cruixir els taulons del terra. Un nen es va remoure sota els llençols blancs, i en Tom es va quedar clavat. El nen, però, va continuar respirant

amb la mateixa calma i en Tom va sospirar alleujat, i d'un saltiró, lleuger com el d'un gat, va pujar al seu llit. No era un nen especialment alt, però era prim i àgil, sempre arribava el primer a les curses, i sempre era el primer quan jugaven a veure qui saltava més alt. En aquest tipus de coses, no el guanyava ningú.

–Tampoc n'hi ha per tant –va continuar en Tom, que no semblava gaire preocupat–. L'euga d'en Ralph s'ha posat de part i no m'ho volia perdre.

I en dir això, a en Tom se li van il·luminar els ulls com si hi tingués guspires, uns ulls molt grossos i marrons, acompanyats d'unes pestanyes llargues, que feien que tota l'atenció anés a parar allà.

–Tu i els animals, Tom. Seran la teva perdició. I ara què faràs?

–El de sempre, Charles. Demanaré perdó, la germana Mary em deixarà sense sopar un parell de nits i llestos.

–Mira que ets ruc, Tom –va dir en Charles–. Vull dir, què faràs amb el circ.

–Quin circ? –va dir en Tom mentre es treia la samarreta i desplejava el llençol.

–Que no ho saps? El circ ha arribat aquesta tarda i només faran dues funcions. Demà.

El circ! En Tom va fer un bot. Qualsevol cosa per sortir de l'avorriment de Landau era prou bona,

però el circ... Era una notícia fantàstica. En Charles tenia raó. L'havia feta bona.

—Au, vés! El circ! A qui l'importa? —va dir mirant de convèncer-se a si mateix.

—A qui? Ets boig? A qualsevol. Vull veure la dona barbuda, i els lleons, i els salts dels trapezistes. I em vull comprar un d'aquells núvols de sucre que venen a l'entrada. És que no en tens ganes, tu?

Maleït Charles! Sempre tenia raó. Com s'ho faria per anar-hi?

«Va», es va dir mentre s'estirava i tancava els ulls, «demà ja pensaré què hi puc fer». Segur que se li acudia alguna cosa. I aviat li va venir una son tan forta que es va adormir profundament i la gran sala es va tornar a quedar en un silenci acomboiat per la respiració de tots aquells nens i el so dels ocells nocturns que habitaven al bosc de Landau.

El sol s'alçava ben amunt sobre els boscos de Landau. Era el poble més gran de la contrada i l'únic on arribava el ferrocarril. L'orfenat era un edifici de dos pisos gran i gris als afores del poble, just al costat del bosc i de les granges de cavalls. La mare d'en Tom va arribar-hi una nit d'hivern, amb l'últim tren, i quan va picar a la porta ja anava de part. Les monges la van ajudar tant com van poder, però la mare no va sobreviure, i des d'aleshores aquell edifici gris era la casa d'en Tom, com la de molts altres nens. En Tom no sabia gaire res de la seva mare, ni tan sols el nom, només que quan va arribar a Landau duia a sobre dues coses, que eren tot el que en Tom tenia d'ella: una petxina molt especial,

coberta de tons platejats amb l'espiral que formava a un costat que semblava infinita de tant com es cargolava, i amb tot un seguit de petits forats que la resseguien; i una fotografia molt rebregada d'ella on hi deia «Al meu estimat poble, Saint Jonas. Hivern». Era una fotografia estranya i poc convencional, mal enquadrada, com si ni els que hi sortien ni el mateix fotògraf s'haguessin adonat que la feien. Era una mena de moment robat, i potser per això aquella fotografia fascinava tant a en Tom. Sortia la seva mare davant del mar, abraçada a un home que estava d'esquena. Ella duia la petxina penjada al coll i somreia. La trobava tan bonica... Les monges li deien que era clavat a ella, les mateixes pigues, el

nas rodó i un somriure murri molt atractiu, gairebé idèntics, tret del color dels ulls. Els de la mare eren molt clars i en Tom els tenia marrons. En Tom no deixava que ningú s'acostés a aquella fotografia i solia mirar-se-la totes les nits abans d'anar-se'n a dormir, quan no el veia ningú. Quan era molt petit, fins i tot li feia un petó de bona nit. Tot i que no ho sabia del cert, estava convençut que aquell home de cabells foscos, fort i alt, que sortia d'esquena, era el seu pare, i amb el temps es va convèncer que ell encara els esperava a Saint Jonas. S'imaginava qui era, i la cara que devia tenir, somiava despert, feia plans per quan es retrobessin. El seu pare devia tenir una granja amb molts animals, sobretot cavalls, i en Tom i ell viurien allà, amb la remor del mar de fons, sempre tranquils i feliços.

—Ja ho veureu —deia en Tom mentre es passava la petxina d'una mà a l'altra i assentia amb el cap—. Un dia aconseguiré marxar d'aquí, no pararé fins a arribar al mar, i no tornaré mai més a aquest poble ruïnós.

Tots els llits estaven fets i la sala era buida, a excepció d'en Tom. De fora se sentien les rialles d'alguns nens.

—Pst! Tom!

En Charles el va cridar, mig amagat, des de la porta.

—Passa, Charles. Via lliure.

En Charles va entrar i es va treure una poma de sota del seu jersei marró ple de forats que li anava balder.

–Té –li va dir alhora que llançava la poma a l'aire–. Ja tornes a fer plans per anar a buscar el teu pare?

En Charles i en Tom s'havien fet molt amics des de ben petits. Eren com germans. En Tom sempre el defensava i, a canvi, en Charles procurava que en Tom no es fiqués en gaires problemes, i si ho feia l'ajudava a sortir-se'n.

–Riu-te'n –va dir en Tom agafant la poma i clavant-li una bona mossegada–. Ja ho veuràs. Ja tinc deu monedes estalviades. Ho aconseguiré.

En aquell moment, el xiulet de la germana Mary va sonar fort a la planta baixa.

–Em sap greu –va dir en Charles girant-se cap a la porta–. He de marxar. Ens fan anar a rentar-nos abans de marxar cap al circ.

En Tom va fer una ganyota.

–Quina mania que tenen amb rentar-se. Ja veus tu, com si per anar al circ calgués tenir les mans netes. Només per això ja no hi vull anar.

–Au, vinga, Tom. És el circ. I és clar que hi vols anar. El que passa és que no ho has aconseguit.

En Tom es va estirar al seu llit, i mentre xiulava una de les cançons que cantava gairebé des que havia après a parlar, es va tornar a treure la petxina

de la butxaca i, alçant-la amb els braços ben estirats,
va mirar com brillava.

–Ja ho veurem –va murmurar.